

[Ministeren for skatter og afgifter]

år, og det skal gælde, uanset om a conto-beløbet består af frigivne investeringsfonds- eller etableringskontomidler eller af andre midler.

Efter de gældende regler kan investeringsfonds- og etableringskontomidler kun frigives til forlods afskrivning på afskrivningsberettigede aktiver og kun på visse nærmere betingelser. Det er disse betingelser, der foreslås fuldstændig ophævet.

Lad mig først sige om det fremsatte lovforslag, at jeg principielt er åben over for nye tanker om, hvad investeringsfondsmidler og etableringskontomidler skal kunne anvendes til. Vi er i gang med nogle overvejelser herom i ministeriet, og baggrunden for disse overvejelser er naturligvis den, at en del skatteyderø i en vis forstand kommer i klemme med det nuværende regelsæt, hvilket kan medføre, at disse midler ikke altid får den mest ønskelige anvendelse.

Når dette er sagt, skal jeg dog tilføje, at jeg ikke kan gå med til den fremgangsmåde, fremskridtspartiet foreslår. Den går ud på at frigive midlerne helt uden betingelser med hensyn til, hvad de skal anvendes til. Den henlæggelse, som skatteyderen i sin tid fik lov at trække fra på selvangivelsen, fordi midlerne senere skulle investeres i erhvervsaktiver, kan man altså nu anvende helt efter forgodtbefindende. Dette kan simpelt hen ikke være rigtigt. Jeg ser nok, at skatteyderen skal indkomstbeskattes af beløbet, men dels er der ikke længere noget tillæg, dels er der overhovedet ikke nogen begrænsning for beløbet. Med andre ord, investeringsfondskonti og etableringskonti skal simpelt hen være et middel til, at folk efter forgodtbefindende kan trække fra i skat i de år, hvor de selv synes det, og betale skat i de år, hvor de selv synes det. Et skattesystem, hvor skatteborgerne selv bestemmer, hvad de skal betale i skat, er ikke et skattesystem, det er simpelt hen skatteanarki, og det må jeg tage afstand fra.

Jeg må også tage afstand fra det foreslåede meget vidtgående indgreb i statens modregningsret. Det giver en helt urimelig adgang til at bringe midler i ly for statens krav imod en borger, der f. eks. har betalt for lidt i moms eller modtaget offentlige ydelser, som man skal betale tilbage. De penge, denne borger ikke skal betale, skal så betales af andre, der allerede har opfyldt deres forpligtel-

ser. Fremskridtspartiets forslag vil afskære staten fra at modregne sine ikke-skattemæssige krav i beløbet, og det kan heller ikke være rimeligt.

Stavad (S):

Jeg glædede mig meget over skatteministerens bemærkninger; det var rent faktisk en kraftig afstandtagen fra alt, hvad der smager af konjunkturudligningsfond. Det har skatteministeren gjort før, men det glæder mig, at vi har fået det bekræftet her og har fået det sagt fra folketingets talerstol, så ingen kan være i tvivl om, hvad skatteministeren mener om de ting. Jeg mener, at skatteministeren brugte ordet »skatteanarki«. Dermed må den sag vel være aflivet for tid og evighed. Vi vil også afvise det forslag, fremskridtspartiet her har fremsat.

Jeg skal kun føje den bemærkning til, at vi er indstillet på at se på problemet med de gamle midler, såfremt det kan ske i en sammenhæng, hvor vi får begrænset anvendelsesmulighederne, så de misbrug, der er, eksempelvis omkring leasingaftaler, kan blive standset. I den sammenhæng vil vi ikke være uvillige til at gå ind i en samtale om, hvordan vi løser problemet med de midler, som allerede er indskudt.

Gammelgaard (KF):

Det konservative folkeparti afviser det foreliggende forslag. Argumentationen imod det er allerede på udmærket vis blevet fremført.

Anders Poulsen (V):

Der kan være megen fornuft i at drøfte en anden anvendelse af indestående på investeringsfonds og etableringskonti. Som vi allerede har hørt, er regeringen i gang med en sådan undersøgelse, men jeg vil dog allerede nu godt sige, at så langt som fremskridtspartiet går i sit forslag, vil det næppe være rimeligt at gå.

Jeg synes også, der kan være grund til at sige om det, forslaget indeholder om modregningsretten, at der måske også er nogle ting, det kan være meget rigtigt at se på. Der er i bemærkningerne til lovforslaget henvist til en højesteretsdom af 13. november 1981, og lidt frit oversat og efter hukommelsen er det, der vel er det mest interessante i den